

тата тжно свеждаха цвѣтнитѣ си чашки. Бѣлитѣ лилии не издаваха сладъкѣ дѣхъ. Не брѣмчаха весело пчелицитѣ, нито пеперудкитѣ весело подхвѣркаха къмъ небето. Цвѣлиятъ свѣтъ бѣше заглѣхналъ въ скрѣбь и мжка.

Само младата Трепетлика, издигната на високото си гладко, лѣскаво стебло, не искаше да знае за общата скрѣбь. Презъ нощъта ѝ бѣха израсли кадифяни, кржгли листенца, съ дълги тѣнки опашки. Полудѣла отъ радостъ, тя си играеше съ тѣхъ и весело гледаше наоколо.

Въ това време по пжтеката се зададе Божата майка. Тя бѣше навела глава. Отъ очитѣ ѝ капѣха горещи сълзи.

Отгдето минеше наоколо ѝ всичко притихваше. Цвѣтията и дърветата ѝ се покланяха до земята.

Само Трепетликата не спираше.

Видѣ я черешката, наведе се до нея и прошушна:

— Спри, сестро, стига! Не виждашъ ли, че иде нажалената Божа майка?

— Ехе, — засмѣ се Трепетликата, — какво ми струва, че плачела Божата майка за сина си. Утре ще дойде есенъ и моитѣ листенца ще окапятъ. . .

Тѣкмо въ това време Богородица минаваше подъ Трепетликата. Тя вдигна глава и видѣ какъ радостно трептятъ листата ѝ. И още повече се нажали. Но дума не продума.

И сви се сърцето на Трепетликата. Чакъ сега сѣти тя великата скрѣбь на майката Господня. И затрепераха отъ жалъ всичкитѣ ѝ листенца. Оттогава и до сега листата на Трепетликата никога не спиратъ. Когато всички листа на дърветата почиватъ, само тѣ еднички не знаятъ сънъ и покой — ни денемъ, нито ношемъ.

Георги Райчевъ

ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ

Писнали сж въ полетата
 дяволитѣ съ кларнетата.
 Заиграла земицата,
 килнала си гланицата.
 Подрусватъ се баиритѣ,
 баиритѣ — въ чаиритѣ.
 Събарятъ се куминитѣ
 срѣдъ сливитѣ въ градинитѣ,
 търкалятъ се кжшуркитѣ

съ паницитѣ и хуркитѣ. . .
 Мари земьо — размирнице,
 майко наша — кърмилнице,
 не разтурай полицитѣ,
 не разплаквай старицитѣ!
 Не събаряй грамадитѣ,
 съжали се надъ младитѣ,
 надъ младитѣ, надъ булкитѣ —
 съ дечицата вѣвъ люлкитѣ!

Асенъ Разцвѣтниковъ